

TERESA FERENC

A házban

*A házban
 mely gyakran oly üres
 hogy hallani a szélhárfa helyett felakasztott
 magvakkal teli lopótököt
 járok akár egy egér
 nyelvembe harapok nehogy újra megtörténjék
 bujkálok hogy megőrizzem nektek magam
 a vak szerelemben
 melyből muszáj emberi módon
 visszanyerni a látást
 megmérni a gyöngédséget
 elindulni kellő időben
 és visszatérni pontosan
 ismerni a hazugság ízét és bölcsességét
 a házban
 amely széthinti magát*

Amikor ideléptél

*Amikor ideléptél egy lélegzetnyi távolságra
 visszhang zendült parttól partig
 A föld illata rabul ejtett
 két örvényt – két folyót
 Fürgén felkapott minket
 egy áttetsző hullám
 a magasba emelt
 téged az óceánba
 engem a felhőkbe
 Magunkat szemlélve úszunk
 és tudjuk
 a látóhatár nem köt össze
 a hallgatás
 nem választ el
 és bennünk a határtalan úszik*

Végső zsoltár

*Telet küldtél ránk
 Ez kellett a boldogsághoz
 Talpunk alatt érezzük
 a csillagok porát
 Egyre jobban izzadunk a hóban
 Isten barátkozik velünk*

*Mindig ott volt
 a mennyben a földön
 veled és velem*

*Csak hát a mi szemünk
 Atyám
 vak mint az újszülött macskáé*

*Ha majd levetkőzzük értelmünket
 Szemügyre vesszük végre
 mi ragyog így bennünk*

Zsille Gábor fordításai